

Ara, en deixar la Ferreria em recordo quan hi havia anat, fa molts anys, allà els 50. Hi vivia la família Ciurans, hi recordo moviment i vida. La filla, Maria, era alumna del col·legi, casada amb en Mateu Dantí, de Can Pou, ara a Granollers, en Josep, casat a Can Farrerons, i en Pere, amb la Montserrat de Can Vila. Tot ha passat. D'allà anirien al Molí, ara a Lliçà d'Amunt.

I la Ferreria segueix. Ara sola, enyorant el repicar del martell a l'enclusa, i el tràfec i soroll, i les xerrades del veïns portant l'animal a ferrar, la roda a reparar. Ara tot és quiet, ni mules, ni rodes d'aquelles. Els tractors els reparen en altres indrets, mecanitzats, control, fredor i olor a gas-oil. No s'hi sent aquella olor del ferro de ferrer... Coses del temps.

Però deixeu-me que somniï una mica: els que no som joves, i els més vells, no em negareu com era de bonic veure ferrar un cavall, o una mula; per nosaltres, la quitxalla, tot era igual. Sempre que s'hi esqueia, erem colla a contemplar-ho, no sé el que més, si el ferrer, brut i negre, forçut i segur, davantal de couro, tenalles, martells i eines, fent sortir fum dels peus de l'animal, que generalment no deia res. Allò del fum era cosa gran, costava creure-ho, i no t'hi acostaves tant com per veure-ho bé. Volia dir que el ferrer en sabia molt, que no li feia mal... i d'una pota a l'altra. Si s'esverava, cosa també freqüent, li parlava com per amansir-lo, o potser de «consol», i també paraules que es passaven de rosca, i si calia alguna garrotada, amb saltirons o salt i cosses i alguna volta, deien, acabant malament. Tot un espectacle el del ferrer, i gratuït. Una altra d'aquestes coses que són del passat, i que tant es repetirien a La Ferreria.

Amb els ulls d'ara veiem moltes penes, al passat. Però no tot ho eren. La seva calma i senzillesa també tenia els grans atractius, precisament aquells que ara no tenim.

Josep Claret